

ИДЕИ ЗА НОВИ КНИГИ

ЛЕГЕНДИ ЗА ЧЕРВЕН БРЯГ

Стела Асенова

Първа легенда

През средновековието хората от селището Джервенбряг копаели почва с червен цвят, затова я нарекли **Червен бряг**.

Втора легенда

Старите хора разказват легенда за трагичната смърт на няколко български момичета, които със своята постъпка спасили вярата си.

По тези земи властвал във времето на турското владичество богат и жесток турски ага. Той вършел много злини и разплаквал не едно семейство. Неговите деяния вписвали не само грабежи, но отвличането и обричането в робство на много български момичета.

Един ден той дошъл отново по тези места за поредния грабеж. Пътят му минавал през реката Истър. Там, на отсрещния бряг, видял красиви българки да белят платно. Заслепен от красотата, невинността и младостта им, той се опитал да ги примами. Изпратил няколко свои подчинени, да му доведат момите. Когато те се появили, турчинът започнал да им показва красиви накити, обещавал им богатство и приказен живот, ако

го последват. Момите отбивали неговите предложения. Останали твърди пред молбите, заплахите и обещанията му. Тогава той заявил, че ще им даде време за размисъл, като се надявал, че те сами ще дойдат при него, без насилие. Когато пратениците на агата дошли да получат отговор, българките заявили отказа си за пореден път.

Силно разгневен, щом разбрал за техния отказ, агата заповядва да доведат девоичките при него. Пратениците се върнали на мястото, където получили отказ от българките, но не ги открили.

Дълго време те ги търсели и накрая внезапно ги видели, изправени на една скала. Черните конници на Аллах се насочили към тях и ги наближили. Те тържествували, защото девоичките нямали изход за бягство.

Но каква била изненадата им, когато видели как заловени за ръце, те скочили в пропастта, пред която течала реката.

“Насила хубост никога не става!” — замрял в Искъра ясният им вик.

Момите паднали върху кристално чистия бряг на реката. Кръвта им обагрила камъните и земята и попила в тях. Когато реката придошла, тя не могла да отмие кръвта на българките. Затова в памет на тех-

ния подвиг местността била наречена “Червен бряг”.

*Трета легенда
(свързана с местност край
града – на 6 км от него)*

При заплахата на турските орди над Царевия град Търново, цар Иван Шишман тръгнал за Средец. Той прекарвал със себе си царската хазна, натоварена на 60 коня. Пътят му минавал край местността Реселец. Там царят изпратил съгледвачи да проучат дали не са преследвани. Съгледвачите се върнали с лоши новини.

Докладвали на царя, че след тях се движели големи османски орди. За да спаси богатството на народа си от алчни турски ръце, Иван Шишман заповядал да го скрият в околните пещери, тъй че то да бъде открито от българите.

Не след дълго свитата на българския цар била обградена от турски войски.

Всички българи намерили смъртта си от турският ятаган, защото не изказали къде са крили царското богатство. Българският цар станал свидетел на зверски убийства и разбрал, че това е най-голямото наказание за него.

*Четвърта легенда
(легенда за река Панега, до
която е разположен градът)*

В мрачните векове на насилие и робство в този край живял турски бей.

Той бил приказно богат и можел да си пожелае всичко на този свят, но нищо не го радвало. Тежка болест повалила любимата му дъщеря Панега. Беят обикалял с нея земите на султана на дълж и шир. Не скъпял средства, стига това да върне здравето на дъщеря му. Болестта не погубила красотата на туркинята, а нанизът от златни алтъни, който носела Панега на шията си, я правел още по-красива.

При поредното си пътуване керванът на бея замръкнал в местност с равнинно дъно и високи скали. Там те решили да пренощуват. Когато шатрите били разпънати и станът потънал в сън, изведнъж изпод земята бликнала вода. Беят се опитал да спаси любимото си дете, но водата повлякла болната Панега към дъното. Причината за гибелта ѝ бил тежкият наниз алтъни, окачени на шията ѝ. Беят наблюдавал как момичето му се давело в бликналите води и това наранило жестоко, завинаги бащиното сърце.

Тогава, в памет на дъщеря си, той нарекъл реката “Алтън Панега” или “Златна Панега”, останало и до наши дни.

